

יום העצמאות

ספור "הקדמה" לתכנית יום העצמאות

ילד אחד היה גר בבית מיחד במינו. זה היה בית יפה מאוד, משקלל; וסביבו גנה ובה עצים עם פרות מכל הסוגים, פרחים ועצים נפלאים

ומעינות מים משקים את הגנה. ובבית הזה היה "קסם" מיחד: אם היה גר בו מישהו מהמשפחה של אותו הילד - היו העצים צומחים, נותנים אפילו פרות גדולים ולא רגילים; בתנאי שהוא היה מתנהג

טוב, כמו שהיה מתאים לאותה משפחה. גם האנשים שבבית היו בריאים וחזקים. אבל אם היה מישהו אחר רוצה לגור שם - לא היו הפרות צומחים, וגם אם מי שגר שם מהמשפחה היה מתנהג רע - הגן היה נחרב.

גדל הילד בבית הנפלא הזה בשמחה גדולה. אבל מסביב לגדר הגבוהה של הגנה היו שכנים רעים. לאט לאט התחיל הילד ללמד ממעשיהם הרעים - והקסם פעל: הגנה התחילה לנבל, והבית החל להתפורר; וה"קסם" היה קזה, שגם הילד כבר לא הרגיש שם כל כך טוב (בינתיים הוא כבר לא היה ילד, הוא כבר היה גדול). ואז השכנים הרעים רצו לקחת ממנו את הבית והגנה הנפלאים. גרשו אותו משם - כבר לא היה לו הרבה כח לעמד נגדם בגלל שה"קסם" של הבית לא עזר לו, שהרי הוא לא התנהג כמו שצריך - והתישבו במקומו. אבל... העצים לא פרחו, והבית לא היה נראה כבר יפה; הרי לא גר בו מי שמתאים לו. וגם השכנים הרעים לא הצליחו לגור שם הרבה זמן. כל פעם התחלפו.

בינתיים, האיש הזה - שבגלל מעשיו הרעים הפסיד את הבית - הצטער מאוד; הוא התגעגע לבית, וידע למה הצליחו לגרש אותו משם. אחר הרבה זמן, כשהוא כבר למד היטב את הלקח - החליט לחזר לבית שלו. עכשו הוא כבר לא ילמד מהשכנים הרעים.

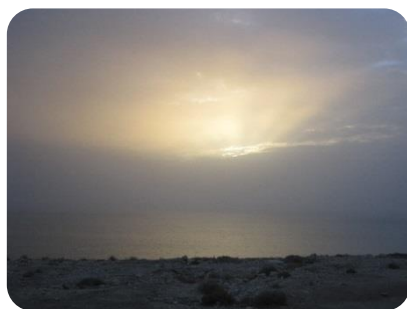
והנה - איזה פלא: רק דרכו רגליו בחצר הבית, התחילו העצים לפרח, הפרות לגדל - והבית להבריק. נבהלו כל השכנים, גם קנאו: רק הוא מצליח בבית הזה. אבל עכשו כבר אף אחד לא יכל לנצח אותו, הוא מתנהג כמו שמתאים לבית זה "קסם" עוזר לו להיות חזק, ולגנה הנפלאה - לפרח.

באמת, ילדים, לא היה ילד כזה ולא היה בית עם "קסם" שהגנה צומחת כשהוא מתנהג יפה.. אבל היה דבר כזה בעולם, הרבה יותר: אתם יודעים למי? לנו! עם איזה בית? עם ארץ ישראל!

ה' נתן לנו ארץ טובה, קדושה ונפלאה. והארץ הזו היא מיחדת. זה יותר מ"קסם", שלא קורה באמת - זה מה! כאשר עם ישראל בארץ ומתנהג כמו שצריך לפי רצון ה', כמו שמתאים לו - הארץ נותנת פרות טובים ועם ישראל חזק. אף אחד לא יכל לנצח אותו. וגם עם ישראל מלא חכמה נפלאה - חכמה של התורה, כשהוא בארץ שלו.

אבל, היה זמן שעם ישראל למדו מהגויים הרעים שמסביבם - ואז הם כבר לא היו כל כך חזקים, הגויים גרשו חלק גדול מהם מהארץ לגלות - לחוץ לארץ. והארץ? הפסיקה לתת פרות טובים. לגויים, ארץ ישראל הקדושה לא נתנה פרות טובים. הם לא הצליחו לשבת פה הרבה זמן. כל הזמן התחלפו הגויים שבאו לכאן - כלם רצו שהארץ תהיה שלהם ואף אחד לא הצליח להשאר כאן הרבה זמן.

בינתיים - עם ישראל (כמו הילד בספור) התגעגע מאוד לארץ, הבין

שבגלל החטאים ה' הגלה אותו מהארץ והתפלל מתי יחזר. וכשה' רחם עלינו והתחיל להחזיר אותנו - לפני לא כל כך הרבה שנים - התחילה הארץ שוב לתת פרות טובים, יפים, גדולים, הרבה. ושוב עם ישראל נהיה חזק בארץ, כמו בספור,

הרבה יותר מזה. כי זה לא לילד אחד אלא לכל עם ישראל!

אנחנו צריכים לשים לב להתנהג כמו שה' רוצה, כמו שמתאים לעם ישראל הקדוש בארץ הקדושה; ללמד תורה, להפיר טובה לה' שמחזיר אותנו לארץ ולשמח בזה - וכן נראה יותר ויותר כמה עם ישראל טוב וחזק וכמה הארץ טובה ונפלאה ומתאימה לעם ישראל.

א. הבטחת הארץ

ה' אמר לאברהם אבינו: "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך". הארץ שה' אמר לאברהם ללכת אליה היא ארץ ישראל, שאז עוד נקראה ארץ כנען. ה' הבטיח לאברהם שכאן, בארץ,

יהיה ממנו עם גדול, שה' יעזר לו ויברך אותו וכל הגוים ילמדו ממנו. אברהם אבינו רצה שיהיה ממנו עם צדיק שחי בארץ ישראל כמו שה' רוצה.

הלך אברהם לארץ ישראל, כמו שה' צוה עליו. אפלו כשהיה רעב בארץ ואברהם אבינו היה צריך לצאת ממנה - מיד כשהיה אפשר, חזר בחזרה.

לאברהם אבינו היו שני בנים: יצחק (משרה) וישמעאל (מהגר המצרית, השפחה). לא בישמעאל בחר ה' שיהיה ממנו את העם הקדוש שיקבל את הארץ. מישמעאל נולדו הערבים; לא להם ה' נתן את ארץ ישראל. לא ליצחק הבטיח ה' שבניו יקבלו את הארץ הטובה. גם ליצחק היו שני בנים: יעקב ועשיו. ממי יהיה העם הטוב שיקבל את הארץ? לא מעשיו. מיעקב! ליעקב היו שנים עשר בנים, מהם ההתחלה של עם ישראל.

אחר כך, יעקב ובניו ירדו למצרים. לבנים של יעקב נולדו ילדים - וכשהם גדלו נולדו גם להם הרבה ילדים, וכן התחיל להיות עם ישראל. שנים רבות היו בני ישראל במצרים, עבדו בפרה, וחכו שה' יוציא אותם משם ויביא אותם לארץ הטובה שהבטיח לאבותיהם.

סוף סוף הגיע הזמן - ה' שלח את משה ואהרן להוציא את בני ישראל ממצרים והבטיח שיביא אותם לארץ המיוחדת, שנשבע לאברהם, יצחק ויעקב לתת לבניהם.

כפי שכתב למדנו לפסח - ה' הוציא את עם ישראל ממצרים בנסים גדולים. ואחרי כן, קבלו את התורה בהר סיני.

איזו שמחה שיש לנו את התורה הקדושה שלנו. אבל הרבה מצוות של התורה אפשר לקיים דוקא בארץ ישראל. למשל: לתת תרומות ומעשרות לפהנים וללויים מהפרות שמוציא השדה - זה דוקא בארץ. ואפילו מצוות שלא קשורות דוקא לארץ ישראל, כמו ציצית, תפילין - שאפשר לקיים גם בחוץ-לארץ - בכל זאת בארץ ישראל המצוות האלה חשובות יותר. מי שעושה אותם בארץ ישראל - זה עושה אותו יותר טוב וקדוש ממי שעושה אותם בחוץ-לארץ. יש לו יותר שכר על זה. פה המקום המתאים לקיים את המצוות.

ב. חטא המרגלים, הכניסה לארץ בזמן יהושע בן נון, קדשת פרות הארץ

חכו בני ישראל מאד - מתי יכנסו לארץ הטובה. משה רבנו שלח מרגלים לראות את הארץ ולספר לבני ישראל מה הם ראו. אבל המרגלים עשו דבר גרוע מאד: אמנם הם הביאו אתם פרות ענקיים מארץ ישראל - אבל במקום לספר דברים טובים על הארץ, אמרו עליה דברים רעים. אוי ואבוי. במקום לראות את הטוב שבארץ וכמה היא מתאימה לעם ישראל - אמרו דברים רעים על הארץ הקדושה והבהילו את בני ישראל, שיפחדו להכנס אליה.

התלוננו בני ישראל על משה ואהרן: למה הוצאתם אותנו ממצרים? אז

העניש ה' אותם בענש קשה: כל האנשים המבגרים שהיו במדבר ודברו לשון הרע על הארץ - לא יכנסו אליה, חוץ מיהושע בן נון וכלב בן יפונה (שנים מהמרגלים) שאמרו דברים טובים. הבינו בני ישראל שעשו מעשה רע מאד. אבל זה כבר לא עזר. עוד ארבעים שנה הלכו במדבר עד שכתב מתו כל האנשים שהיו למעלה מגיל עשרים בזמן חטא המרגלים. רק אז יכלו להכנס לארץ.

אחרי שמשה רבנו מת ולא זכה להכנס לארץ - למרות שהוא מאד רצה - הכניס יהושע, תלמידו הגדול, סוף-סוף, את בני ישראל לארץ.

מה אכלו בני ישראל כשהם היו במדבר? הם אכלו אכל שקוראים לו מן, אכל שיירד מהשמים. ה' עשה את הנס הזה. כשהגיע הזמן להכנס לארץ - הפסיק המן לרדת. למה? מה, בארץ ישראל כבר לא יהיה להם אכל קדוש מה' כמו המן? יהיה. אבל לא מן.

בארץ ישראל אפלו הפרות שגדלים מהאדמה הם קדושים, כי הרי הם פרות של ארץ ישראל הקדושה והטובה. אפלו שהם נראים מבחוץ כמו הפרות של חוץ לארץ, באמת זה לא כך. אלו פרות מיחדים, פרות של ארץ ישראל.

למשל, יש סימן שמראה כמה פרות הארץ מיחדים: בכל מקום בעולם אם שותלים עצים שמתאימים למקום ההוא ומשקים אותם יוצאים עצים טובים; לא משנה מי גר שם. אבל בארץ ישראל, כשעם ישראל נמצאים - הארץ נותנת פרות, אפלו פרות גדולים במיוחד, אבל כשעם ישראל לא בארץ - הארץ לא נותנת הרבה פרות. זו ארץ קדושה, כאלו היא מרגישה מתי עם ישראל פה, וגם הפרות שלה קדושים ומיחדים ויוצאים בכמות גדולה רק כשאנחנו כאן.

אם כן, כשאנחנו ישראל לארץ בזמן הושע, הפסיק לרדת המן - ואכלו מפרות הארץ. כבשו ישראל את הארץ, כמו שה' צוה וחלקו אותה לשבטים: לשבט ראובן, המקום המתאים לו, לשבט יהודה המקום המתאים לו וכו' לכל שבט ושבט.

ג. ארץ ישראל

ארץ ישראל היא ארץ מיחדת במינה, ארץ קדושה וטובה שה' בחר בה וחיבב אותה יותר מכל העולם. כאן המקום שמתאים לנו, לעם ישראל. כאן אנחנו יכולים יותר טוב ללמד תורה, לקיים מצוות, להיות טובים. כך ה' עשה את ארץ ישראל.

מצוות שמקיימים בארץ "שוות יותר" ממצוות שמקיימים בחוץ לארץ. חכמינו זכרונם לברכה אומרים שאפלו מי שהולך קצת בארץ ישראל, "ארבע אמות", כבר יש לו שכר גדול מה'.

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הָיוּ נְבִיאִים, אֲנָשִׁים שֶׁהָיוּ שׁוֹמְעִים דְּבוּרִים מֵה'. כָּשֶׁה' רָצָה לֹאמַר לָעַם יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּשְׁמְרוּ אֶת הַתּוֹרָה יוֹתֵר טוֹב הוּא שֶׁלַח אֶת הַנְּבִיאִים שֶׁיֹּאמְרוּ לָהֶם אֶת זֶה.

הַנְּבִיאִים, הֵם דּוֹקָא בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אוּ בְעֵבֹר אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל; רַק בְּמִקּוֹם קְדוֹשׁ כָּזֶה יְכוּלִים אֲנָשִׁים קְדוֹשִׁים כְּמוֹ הַנְּבִיאִים לִשְׁמַע מֵה' אֹמֵר.

כְּאִשֶּׁר עִם יִשְׂרָאֵל הַתְּנַהֲגוּ טוֹב, כְּמוֹ שְׁמִתָּאִים לָהֶם - ה' גַּם נָתַן בְּאֶרֶץ הַרְבֵּה פְרוֹת, פְרוֹת גְּדוֹלִים וְטוֹבִים.

אִיזוֹ אֶרֶץ טוֹבָה הִיא אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל! הִיא מִיַּחְדָּת בְּעוֹד דְּבָרִים: לְמִשָּׁל, יֵשׁ אֲרָצוֹת בְּעוֹלָם שֶׁקָּר שֵׁם מָאֵד וְיֵשׁ כְּאֵלֶּה שְׁחָם בְּהֵן מָאֵד. אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיא בְּאֲמֻצָּע: לֹא חָם מְדִי וְלֹא קָר מְדִי. יֵשׁ אֲרָצוֹת בְּעוֹלָם שֶׁיֵּשׁ בְּהֵן שֶׁלֵּג וְיֵשׁ כְּאֵלֶּה שֶׁיֵּשׁ בְּהֵן מְדָבָר (מִקּוֹם יָבֵשׁ וְחָם שָׂאִין בּוֹ הַרְבֵּה צְמָחִים), יֵשׁ מִקּוֹמוֹת עִם הַרְבֵּה הָרִים וְיֵשׁ מִקּוֹמוֹת שֶׁל מִישׁוֹר (יִשְׂרָאֵל, בְּלִי הָרִים). בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל יֵשׁ מֵהַכֹּל: גַּם שֶׁלֵּג וְגַם מְדָבָר; גַּם הָרִים וְגַם מִישׁוֹר. אֶרֶץ חֲמֻדָּה, טוֹבָה וְרַחְבָּה.

ד. מְדִינָה. מְדִינָה שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל

רָצָה ה' שֶׁיָּבֹא הָעַם הַמֵּיֻחָד שְׁלוֹ, עִם יִשְׂרָאֵל - לְאֶרֶץ הַמֵּיֻחָד שְׁלוֹ, בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּפֹה יַעֲשׂוּ מִמְּלָכָה, מְדִינָה. זֹאת אוֹמֶרֶת שְׂאֲנַחְנוּ נִשְׁלַט בְּאֶרֶץ, נְחָלִיט פֹּה - לֹא הַגּוֹיִים. נִבְנֶה אֶת הָאֶרֶץ, נַעֲשֶׂה בָּהּ בְּתִים, נִטַּע עֵצִים - וְנִתְנַהֵג בְּמְדִינָה שְׁלֵנוּ כְּמוֹ שְׁמִתָּאִים לָעַם יִשְׂרָאֵל הַטוֹב.

מְדִינָה, זֶה שֶׁלֹּא כָּל אֶחָד חֵי לְבַד, בְּלִי קֶשֶׁר לְשֵׁנִי, לְאֲנָשִׁים הָאֲחֵרִים. בְּמְדִינָה, לְכֹלֵם בְּיַחַד יֵשׁ מְמִשְׁלָה (אֲנָשִׁים שְׁבוּחָרִים אוֹתָם שֶׁהֵם יִנְהִלוּ אֶת הַמְדִינָה), אוּ מֶלֶךְ, שְׁמִנְהִלִים אוֹתָהּ; מְשִׁתְּדָלִים לַעֲשׂוֹת דְּבָרִים שְׂצָרִיךְ בְּשִׁבִיל כָּלֵם.

לְמְדִינָה יֵשׁ צְבָא, שֶׁשׁוֹמֵר עַל הָאֶרֶץ שֶׁלֹּא יִקְחוּ אוֹתָהּ אֲחֵרִים. בְּמְדִינָה יֵשׁ שׁוֹפְטִים, דִּינִים, שְׁשֻׁמִים לֵב שְׂאֲנָשִׁים יִתְנַהֲגוּ צוֹדֵק אֶחָד אֶל הַשֵּׁנִי. מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ טַעֲנָה שֶׁהַשֵּׁנִי עָשָׂה לוֹ מִשְׁהוּ לֹא בְּסִדְרָה, יְכַל לְלַכֵּת לְבֵית

המשפט, בית הדין. יש גם משטרה ששומרת על הסדר ושלא יעשו דברים שמזיקים.

בארץ ישראל, עם ישראל יכל לעשות מדינה מאד טובה: שהממשלה שלה תחליט דברים טובים וצודקים, שהשופטים ישפטו דין צדק; שכלם יתנהגו יפה אחד אל השני, כמו שהתורה אומרת.

במדינה שלנו, של עם ישראל, אנחנו יכולים להיות ולהתנהג כמו

שמתאים לנו, בלי שהגויים יגידו לנו מה לעשות. והרי עם ישראל הוא עם טוב, עם ה', איזו שמחה גדולה שיש לנו מדינה. שם אף אחד לא מפריע לנו להיות עם צדיק כמו שמתאים לנו, כמו שה' רוצה.

כך יוכלו גם הגויים, בארצות אחרות, ללמד מעם ישראל - והעולם יהיה יותר טוב.

ה. בארץ ובגלות

עכשו נחזר למה שקרה עם עם ישראל אחרי שיצאו ממצרים, קבלו את התורה, והגיעו לארץ ישראל, הארץ הטובה והמיחדת: בני ישראל כבשו את הארץ וישבו בה, כמו שה' צוה אותם. שנים רבות היו בארץ; במשך הזמן היו להם אפלו מלכים (דוד ושלמה ועוד מלכים), בנו את בית המקדש בירושלים, שמחה גדולה היתה לעם ישראל בארץ.

אבל, כמו שספרנו, ארץ ישראל היא ארץ מיחדת, לא רגילה; וכאשר בני ישראל למדו מעשים רעים מהגויים שמסביב, חטאו חטאים חמורים - היו מהם שעבדו אלילים, הרגו, ועוד דברים גרועים מאד. לא עזרו אפלו האזהרות של הנביאים, שבגלל זה ה' יוציא אותם מכאן; בסוף באמת קרה הדבר הנורא הזה - הגויים החריבו את בית המקדש הראשון ועם ישראל יצאו לחוץ לארץ, לגלות. ארץ ישראל "לא סובלת" חטאים כאלה. הצטערו היהודים מאד והתגעגעו לחזר לארץ. ואכן, אחרי שבעים שנה חזרו, נבנה בית המקדש השני ושוב היו הרבה שנים בארץ שלנו.

לצערנו, שוב חטאו היהודים, התנהגו מאד לא יפה אחד אל השני ("שנאת חנם" קוראים לזה) עד שה' הביא עליהם שוב גויים שהחריבו את בית המקדש השני וחלק גדול מעם ישראל יצאו לגלות, לחוץ לארץ. הפעם זה היה להמון שנים. במקום שהיהודים יהיו ביחד, בארץ שלנו, ובשלטון שלנו - בגלות היה ההיפך: מפזרים בהרבה ארצות,

בארצות לא שלנו, והגויים שולטים עלינו. רע ומר היה לנו בגלות. הצטערנו שאנחנו לא בארץ שלנו - והגויים עשו לנו הרבה צרות. אפילו אם היה ליהודים קצת טוב באיזו ארץ - אחרי כמה זמן היו מגרשים

אותם משם או מחליטים עליהם כל מיני דברים רעים. הבינו היהודים, שבגלל החטאים שלנו ה' הוציא אותנו לגלות - והתפללו שה' יחזיר אותנו לארץ. המון שנים היו היהודים בגלות; גם שם השתדלו לקיים תורה ומצוות, ללמד תורה, לעזר אחד לשני. אבל כבר אמרנו שאפילו לקיים מצוות בחוץ לארץ - זה לא שווה כמו בארץ.

ומה קרה בארץ ישראל בזמן הזה, שעם ישראל היה בגלות? תמיד היו קצת יהודים שנשארו בכמה מקומות בארץ ולא עזבו אותה; בירושלים, בחברון, בצפת, בטבריה ובעוד כמה מקומות. אף פעם לא הפסיקו להיות יהודים בארץ.

אבל בינתיים נסו הרבה עמים אחרים, גויים, להשתלט עליה; כלם ידעו שזו ארץ חשובה - אף אף אחד לא הצליח להשאר כאן להרבה זמן, והארץ לא נתנה להם הרבה פרות. ארץ ישראל חכתה לבנים שלה, לעם ישראל.

1. שיבת ציון

והנה, אחרי הרבה הרבה שנים שהיינו בגלות - ה' רחם עלינו והתחיל להחזיר את עם ישראל לארץ. עוד ועוד יהודים התחילו לעלות לארץ, לבנות אותה מחדש, לזרע, לנטע; גם הארץ התחלה מחדש לתת פרות טובים לעם ישראל.

בכל השנים שעם ישראל היה בגלות היו עולים מדי פעם יהודים, אפילו קבוצות של אנשים, לארץ. אבל עקשו הרבה אנשים הרגישו שצריך לחזר לארץ ישראל. ה' עורר את הלב שלהם להרגיש שהגלות זה לא

המקום שלנו - שצריך לחזור לארץ ישראל. כאלו עם ישראל התעורר משנה ארכה ארכה.

היו רבנים צדיקים שאמרו: בואו נישב מחדש את הארץ, נקים מושבות, נקנה שדות בארץ שלנו, נושיב שם יהודים. היו גם אנשים שלא כל-כך שמרו מצוות, לצערנו, אבל לפחות את המצוה החשובה הזו, מצוות ישוב ארץ ישראל, הם הרגישו. היה יהודי בשם הרצל, הוא בא ממשפחה שלא כל-כך ידעו תורה - אבל הוא הרגיש את הצרה הגדולה של עם ישראל בגלות והקים את התנועה הציונית, זאת אומרת: ארגן הרבה אנשים, שישתדלו לישוב את ארץ ישראל ולהחזיר את עם ישראל לתוכה ולהקים שוב מדינה בארץ.

באותו זמן בא לארץ רב גדול מאד: הרב קוק זצ"ל. הרב קוק ידע שלא

סתם התחילו יהודים לחזור לארץ. הוא ידע שה' רוצה שעם ישראל יחזור לארץ הקדושה שלנו. הסביר הרב קוק, כמה חשוב שעם ישראל יחזור לארץ ותהיה לו מדינה, וגם כתב ספרים להסביר, שרק כך אפשר לעשות באמת מה שה' רוצה. קרא הרב קוק ליהודים שיברחו מהר מהגלות - כי הזמן של הגלות נגמר והיו שם צרות גדולות ושיבואו לארץ.

עדין היו הרבה יהודים בחוץ-לארץ. ואז קרה דבר נורא: הגיעה השואה. הגרמנים הרשעים עשו מלחמה באירופה (אירופה זה המקום ששם נמצאות גרמניה, פולין, רוסיה ועוד מדינות), והרגו מליוני יהודים, המונים. נורא ואים. הם נלחמו עם עמים אחרים של הגויים, ובכל מקום שהם נצחו - עשו צרות קשות ליהודים. בסוף נצחו אותם, את הגרמנים האלה, אבל בינתיים כמעט לא נשארו יהודים באירופה. עכשו כבר אפשר היה לראות ברור שאין לנו מה לעשות בגלות הרעה הזאת.

והנה... שלש שנים אחרי השואה הנוראה, אחרי שכמעט עם ישראל, חס ושלום, נגמר - קרה דבר גדול ונפלא: קמה מדינת ישראל.

אחרי שהיהודים התאמצו לעלות לארץ ולהוציא מכאן את הגויים האנגלים ששלטו פה אז - החליטו נציגים מהרבה מדינות שהגיע הזמן להחזיר לפחות חלק מארץ ישראל לעם ישראל, לתת להם להקים מדינה. הגויים ששלטו פה יצאו מכאן - ואז, הנציגים של היהודים בארץ, אלו שהיו כמו הממשלה של היהודים, הודיעו שמקימים את המדינה שלנו. זה היה ביום החמישי לחדש איר, ה' באיר.

קמה מדינת ישראל (עדין בחלק מהארץ ולא בכלה. נקוה שבעזרת ה', בקרוב כל ארצנו תהיה בידנו). הודענו לכל העולם שאנחנו שוב שולטים בארץ.

איזו שמחה גדולה היא זו: אחרי אלפים שנים שלא הייתה לנו מדינה (זוכרים את שלשת הדברים שאמרנו, כשאינ מדינה: עם ישראל לא במקום שלו בארץ, לא ביחד ולא בשלטון שלנו) - הנה עכשו, ברוך ה', שוב אנחנו שולטים בארץ שלנו הקדושה; אנחנו מחליטים כאן ולא הגויים. שוב אנחנו בארץ, במקום שלנו, ויהודים מכל העולם יכולים לעלות לארץ, שפלנו נהיה כאן ביחד - העם של ה' בארץ שה' נתן לנו.

רב אחד בשם הרב מימון, שהיה בין אלו שהכריזו על המדינה - קם וברך "שהחיינו". הוא זכה לברך "ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה" - על הקמת המדינה. הרבה מברכים "שהחיינו" על פרי חדש או בגד חדש. לא כל אחד זוכה לברך לה' "שהחיינו" על זה שאחרי המון המון שנים של גלות - יש לנו שוב מדינה. היו אנשים ששמעו בדין את הטקס הזה, שהכריזו על המדינה - ודמעות זלגו מעיניהם, דמעות של שמחה והתרגשות: סוף סוף זכינו - שהארץ מחדש בידנו, שיש לנו מדינה שלנו.

המדינות שמסביבנו, מדינות ערב, לא הסכימו ונלחמו בנו; אבל ה' עוזר לעם ישראל שחוזר לארץ. כמו שה' נתן גבורה למנהיגים של היהודים בארץ, לא לפחד ולהכריז על המדינה - כך הוא גם נתן גבורה לחילים שלנו, של הצבא שרק התחיל אז, להלחם בשביל שיעם ישראל יוכל לחיות בארץ. הייתה מלחמת השחרור. הרבה חילים נהרגו, לצערנו, אבל נצחנו את הערבים.

עָכְשׁוּ אֲנַחְנוּ שׁוֹב הַרְבֵּה יְהוּדִים בְּיַחַד, בְּאֶרֶץ שְׁלֵנוּ שְׁמֵתַימָה לָנוּ, וּבְשִׁטּוֹן שְׁלֵנוּ: לֹא הַגּוֹיִים מַחְלִיטִים עָלֵינוּ וְעַל הָאֶרֶץ שְׁלֵנוּ.

שׁוֹב יֵשׁ לָנוּ מְדִינָה, מְדִינַת יִשְׂרָאֵל. יֵשׁ לָנוּ מְמִשְׁלָה שְׁלֵנוּ, שֶׁהָאֲנָשִׁים בְּאֶרֶץ בּוֹחֲרִים לְנַהֵל אֶת הַמְדִינָה, לְהַחְלִיט דְּבָרִים שְׁצָרִיךְ בְּשִׁבִיל כָּלֶם. יֵשׁ לָנוּ צָבָא, שֶׁשׂוֹמֵר בְּעֶזְרַת הַשָּׁם עַל הָאֶרֶץ, שֶׁלֹּא יִקְחוּ אוֹתָהּ אֲחֵרִים, שֶׁלֹּא יוּכְלוּ לְפַגַּע בָּנוּ. יֵשׁ מִשְׁטָרָה שֶׁהַתְּפִקִּיד שֶׁלָּהּ לְשָׁמֵר עַל הַסֵּדֶר בְּתוֹךְ הַמְדִינָה, שֶׁלֹּא יַעֲשׂוּ דְּבָרִים שְׁמִזִּיקִים. יֵשׁ לָנוּ דָגֵל - כַּחַל לְכֹן.

הָאֶרֶץ שׁוֹב נֹתְנַת פְּרוֹת יָפִים וְטוֹבִים, כִּי עִם יִשְׂרָאֵל חוֹזֵר אֵלֶיהָ. הַמּוֹן יְהוּדִים עוֹלִים לְאֶרֶץ, מִכָּל הָעוֹלָם, חוֹזְרִים מִהַגְּלוּת. אֲנַחְנוּ בּוֹנִים אֶת הָאֶרֶץ, מְקִימִים הַרְבֵּה יְשׁוּבִים, כְּמוֹ שֶׁהָיָה בְּזַמַּן דָּוִד וְשְׁלֹמֹה מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל. הָאֶרֶץ זֶה הַמְּקוֹם הַכִּי מֵתַאִים לְלַמֵּד

בּוֹ תוֹרָה; הַרְבֵּה יְשִׁיבוֹת קִמּוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, יֵשׁ הַמּוֹן לוֹמְדֵי תוֹרָה בְּאֶרֶץ, בְּרוּךְ ה'! ה' גּוֹאֵל אוֹתָנוּ, מַחְזִיר אֶת עַם יִשְׂרָאֵל לְאֶרֶץ, כְּמוֹ שֶׁהוּא הַבְּטִיחַ לָנוּ לְפָנֵי הַמּוֹן שְׁנַיִם, עַל-יַדֵּי הַנְּבִיאִים שֶׁשָּׁמְעוּ אֶת הַדְּבָר שֶׁבָּא מֵה' - שֶׁבִּסּוֹף נִחְזָר לְאֶרֶץ. בְּגִלְל שֶׁאֲנַחְנוּ בְּאִוִיר הַבְּרִיאָה שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשָׁה - גַּם הַרְבֵּה אֲנָשִׁים חוֹזְרִים בְּתַשׁוּבָה וְרוֹצִים לְקַיֵּם אֶת הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת. וְהַרְבֵּה יְהוּדִים מִכָּל הָעוֹלָם עוֹלִים עוֹד וְעוֹד לְאֶרֶץ.

ז. יוֹם הָעֶצְמָאוֹת

קָבְעוּ הַמְּנַהִיגִים שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל, בְּיַחַד עִם הַרְבֵּנוֹת הָרֵאשִׁית, אֶת הַיּוֹם שֶׁבּוֹ הַכְּרִיזוּ עַל הַמְדִינָה לַיּוֹם חַג. בְּיוֹם הָעֶצְמָאוֹת אוֹמְרִים תְּפִלוֹת מִיַּסְדּוֹת וּמוֹדִים לַה' עַל הַנְּסִים הַגְּדוֹלִים שֶׁעָשָׂה לָנוּ - שֶׁהֵבִיא אוֹתָנוּ מִחֲדָשׁ לְאֶרֶץ שֶׁהַבְּטִיחַ לְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנַחְנוּ זֹכִים שֶׁתְּהִיָּה לָנוּ מְדִינָה בְּאֶרֶץ: כְּמוֹ שֶׁרָצוּ אֲבֹרָהֵם, יִצְחָק וְיַעֲקֹב; כְּמוֹ שֶׁחָפְּזוּ הַיְהוּדִים בְּכָל

הדורות. הרבה עושים סעדה חגיגית, יש
כאלה שמטילים בארץ כדי לשמוח שחזרנו
אליה ולהודות לה'.

אנחנו צריכים להשתדל להיות טובים בארץ
שלנו, במדינה שלנו; לבנות פה מדינה כל
כך טובה, שתתנהג לפי התורה, מדינה
צדיקה - כמו שמתאים לעם ישראל - שכל
העולם ילמד מאתנו איך חיים לפי מה שה'

רוצה. וה' יבנה לנו את בית המקדש ויביא לנו את המשיח בקרוב
במינו.